

Lucija Stupica

UKRADENA LEPOTA

Probudili smo se u blistavo jutro,
oprali zube i seli za sto.
Dan je tek počinjao.
Napolju su se otvarali sadovi maslina
i ljudske sudbine su se širile
kao šareno rublje preko
ogromnog kamenog dvorišta.
Sve, što je kao duga,
spora muzika postalo
tamna kulisa, svetlelo je.
Slike su bile snažnije, veće od
sitnog rukopisa, zarobljenog rubovima papira.
Vetar nas je, sklopljenih očiju, njihao kao barke,
limunovo drvo nudilo tamnozeleno krilo.
Sadili smo male i velike želje,
dopisivali se sa pticama, koje su u mirnom letu
preletale široke ulice tišine,
snimali filmove u prtvorenim očima,
i ako si rekao: lep ili lepa si,
rekao si zato što si tako mislio.
Dok se dan spuštao na ramena,
bilo je kao da hodamo po pusto obali
i miluje nas nebo. Podsećalo je
na Arkadiju, i bilo je blizu.
Leto nas je izdisalo
i oblikovalo u velike čaše,
pune mekših,
sve mekših misli.

(Čelo na suncu, 2001)

PISMO

Ustala sam da bih te sreła.
Jutro je puno i čini se
da hoće da postane pseudonim
za vreme koje tek dolazi.
Udišem te sa svom tamninom
skrivenom pod poledinom lišća;
u luku zaobilazi neznanje,
kao kap rose, ko još mari za nju.
Potrebna mi je još jedna karta za put,
za rast listova i njihovih dvostrukih
lica, uvijenih u svilene opne.
Da izgovorim kakvu šalu na svoj račun.
Da se šala raspukne, da se budnost raspukne.
Zajedno sa razglednicama, koje se šalju
odasvud: gradovi, slavna dela
još slavnijih slikara, nežni herbarijumi,
šaljivi crteži, podrugljivi natpisi...
i između slova, reči, međurečenični mûk,
gde smo još odavno svili svoj dom.
Slušam kako jutro curi kroz.
Kako se u svetlosti ponavlja svetlost
bez programa, da bih mogla da je vodim daljincem.
I na kraju predela što se budi,
ostaje, negde iza, moje ime, nepotpisan tekst,
koji ćeš prepoznati dok mi budeš dolazio,
u slivenoj tami i svetlosti, u susret,
dolazio da vidiš, kako mi je.

(Čelo na suncu, 2001)

POZIV

Srećemo se u drhtavom južnom vetru,
u tajanstvenoj pesmi cvrčaka
iza udaljenog pristaništa,
gde morske alge otvaraju mirise
kao žuto-beli cvetovi koji venu
kraj pune čaše na stolu za dvoje.

U ljudima je zima, kažem sebi,
u očima i uvijenom ćutanju.
I kada odlaziš njima, glupavog izraza,
jer se u tebe zaleću stvari,
stvari, koje ne razumeš,
omamljen, otupeo, nem,
shvatiš šta je napuštenost.
Jer su obale, obrasle
gustim ljudskim smehom,
bile prividi, i ti si odlazio ka njima,
ne da bi znao da smanjiš razdaljinu,
koja je razdvajala.

I tako, posumnjaš da možda sanjaš,
a onda si pismo,
pismo, koje pišeš već dugo,
svi naši susreti, dugo,
na raznim stanicama i tokom puta;
menjaš ga, cepaš ili samo ljubiš.
I pismo je još jedna uzbudljiva pustolovina,
san na ružičastom krilu flaminga,
koje se podigne kada s jutrom otvorimo oči,
svako u svojem gradu,
ne bi li smo zapisali nekoliko redova
i potom ih otposlali –
taj poziv na zajedničko putovanje.

(Čelo na suncu, 2001)

PUTNIK

*More, pomislih. I lađe, koje još uvek
plove po moru.*

E. M. Remark, *Noć u Lisabonu*

Dolaziš u kraj, gde voda
mekša rubove obale, prepolovljen
od jučerašnjeg sunca
koje je utajilo sve tvoje laži.

Daj, zakopaj sećanje u slobodnu noć,
i usta u tu obalu, daj tišinu i uzmi tišinu,
odnesi je tamo, kuda ideš (ako znaš kuda ideš),
gde su oni obećani, obavezujući putevi.
Daj bljesak i uzmi bljesak, daj ga kao
svetionik i uzmi ga kao noć.

I neće biti nadoknade za bolest
koju je usadilo u tebe ostrvo,
samo trpko podnošenje ukusa
i povratak kao velika varka.
More, pomisliš. I lađe...

(*Vetrolov*, 2004)

SLOMLJENI TANGO

Navijam za tebe, telo, dok se
mučiš danju i predveče
donosiš svoje ožiljke, kao
pisma marke, i šalješ ih u noć.
I svaki put počinje iznova.
Umivaš svoj put za novi put.
Hodaš, plešeš, utireš stazu.
A onda se, u trenutku, punom
snage, uplašiš svoje eksplozije.
Osuđeno si na povremene,
neopipljive praznike uzdizanja
i, naravno, i na hrabre padove,
koji sav odron povlače za sobom.

Telo. I ožiljci. Brutalan
svet zariva se u tebe – kao šumar
sekirom u drvo. Zato prizivaš
blizinu, da te ponekad pokrije
i na trenutak uspevaš da poveruješ
da si najlepša, najmekša svila.

(Vetrolov, 2004)

GALERIJA PORTRETA

Probuđen u dan, sa željom za oslobađanjem,
ali te pretekne, još pre nego što umiješ lice
i obučeš svežu košulju, koju je jutro
spustilo preko balkonske ograde.

Život nema male dlanove, da bi
nežnim pokretom privio ka sebi lice,
dok anoreksično vreme stupa u sobu
i seda pored tebe... A onda si ti, opet ti,
senka, koja se vuče kao prastara paučina
po prostorima večnog nesporazuma.

Probuđen na lađi, putujućoj galeriji portreta,
na trenutak shvatiš, da je mozak
pustio u pogon svoje mašine.

(Vetrolov, 2004)

PESMA O STOLU

Sedeli su za istim stolom,
birali uvek slična jela,
naručivali isto vino,
prepoznavali osmehe u rečima
i obratno, reči u osmesima,
dani su prolazili,
kasnije su prolazile godine,
i sto je postajao sve dalji
i jela sve različitija,
reči su davali jedno drugome
kroz konobarova usta,

na njenom tanjiru je, na kraju,
kada se više nisu čuli i jedva videli,
izrasla rukola – taj ukusni korov
u nemilosrdnoj ravnomernosti vremena.

(Ostrvo, grad i drugi, 2008)

NEGDE IZMEĐU

Dok praviš tajni plan za budućnost,
Patagonija se raširi kao velika reka,
njeni talasi nose svetle lađe,
od izvora Soče, gde počinju snovi
o putu, obučen za izlet, dodirujući stopalima
rečno kamenje, puštaš trag.
Trideset i šest godina je skliznulo u naručje
papirnatog zmaja sa geografskim kartama
i možda je vreme, vreme za iznenađenje,
jer te ljubav polako podiže
i pratiš je kao svetlosti na leđima talasa.
Vidi, šta si učinio: učim se da dišem
sa blizinom i da oblikujem nove reči
za stare stvari. Negde između
našli smo na vrelom asfaltu trag reke
i zacrtali daleku zemlju. Posejali smo je
zelenilom i konjima, ribama i listovima,
svetlošću i olujama, bujnim korovom
i ukusnim plodovima, među svim krajnostima
postavili kuću kao šator, uvek otvoreno zatvorenu.
Negde između smo, do kasno u noć, rušili zvezde,
jasnoću neba rizikovali za zapis poruke,
i na kraju noći posadili cvet,
ne znajući, da tražimo Malog princa,
ne znajući, da smo se vratili
u neki davni prostor, koji smo
u međuvremenu, skoro bili zaboravili.

(Ostrvo, grad i drugi, 2008)

TREĆI SPRATTOVI

Žao ti je svake izgubljene ljubavi,
iako, svaki put iznova očekuješ
ceo život koji ti preostaje,
i svaki put iznova istom snagom zabodeš zastavicu
u određenu geografsku dužinu i širinu,
kao da prostor čuva i srce.
A onda se dogodi, da još poslednji put stegneš
ruku, ili se uopšte ne sećaš da li si je
ikada zaista držala. Možda je istina
u razlici između lifta i stepeništa,
ko je gore išao, a ko se vozio,
u trudu koji je potreban dok se vetar pretvara u fugu.
I onda, mirisi na vratima, novi mirisi,
kao s proleća. Još uvek dozvoljavaš sebi samoprevaru
i nešto sujeverja, kada se razbesni maj
i potrebno je izgladiti kožu lica.
I strpljivo klimneš stražarima svojih vrata.
Čini se, kao da opet možeš da izgovaraš istinu.

(Ostrvo, grad i drugi, 2008)

*(Sa slovenačkog prevela **Ana Ristović**)*